Enderrock | Ariadna Oltra | Actualitzat el 14/07/2020 a les 14:30

Jo vull anar a l'envelat

La periodista Ariadna Oltra explica amb enyorança els records de l'envelat d'estiu al poble

Ariadna Oltra | Juan Miguel Morales

Estiu és mar. I calor. I bicicleta pels camins entre avellaners fins ben entrades les 9 del vespre. A sopaaaar! I llavors ràpid cap a dins per trobar a taula una truita ben sucosa amb pa amb tomàquet, oli i sal. És saltar a la piscina, booomba vaaaa! aigua dins el nas; genolls pelats de caure avui, demà i ahir. I també és l'envelat. I el ball de l'envelat. I els dies abans, el muntatge. I els de després, el final de festa major. De Festa Major. L'envelat que tan agradava als avis i que era el millor secret guardat dels grans -com els Reis, perquè mai no podies anar a treure-hi el nas-. Ja hi aniràs quan siguis gran! Música d'orquestra -la **Maravella**, la **Girasol**, la **Metropol**-. Els pasdobles. L'*agarrao*. I els valsos, i vinga a girar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=xntleMQy-EU
Sobretot estiu és veure els avis marxar al ball de l'envelat. Quan cap al vespre, s'acomiadaven dient: "Anem a l'envelat, adeu canalla!", i jo sempre preguntava: "A ballar?". I llavors l'avi agafava per la cintura l'àvia, l'arrambava mentre ella feia un: "Deixa'm, home!", i es marcaven un parell de passos. I llavors l'avi deia: "Siiiií!! Anem a l'envelat". I llavors ja ho sabia: havia arribat la Festa Major i, sobretot, havia arribat l'estiu de veritat. El dels vespres d'anar a dormir tard i que els pares es quedessin a casa, el de viure i veure, aprendre i cridar i ballar i anar a la fira. La Fira. Amb les seves llumetes i la música a tot drap que els pares mai posarien a casa. I enmig de tot això, el secret: perquè l'envelat era el secret més ben guardat pels grans, durant l'estiu. Perquè jo intentava entendre com aquella carpa de plàstic blanc roent sota el sol de final de juliol podia transformar-se en una cosa que fascinés tant els meus avis, i de debò que no ho entenia. Què

passava allà dins quan es feia fosc, què feia que els avis l'endemà només fessin que parlar-ne? Deien que els de l'orquestra havien estat *estupendos* i l'àvia flipava amb el vestit de lluentons de la solista. Li explicava asseguda a la cuina, mentre la mare acabava de rentar les tasses de l'esmorzar. S'havien saludat amb els de Can Aquí i els de Can Allà, i ella ja esperava que es fes fosc per pujar al cotxe amb l'avi i tornar a l'envelat.

Quan començaven a muntar-lo, a l'escampat davant el forn del poble -on ara hi ha unes unifamiliars de dues plantes-, l'avi m'hi duia. Ens estàvem una estona mirant els operaris, que entre crits aixecaven l'estructura per després posar els tendals, els cables, la tarima, l'escenari, els altaveus. El ball de l'envelat es veia venir i l'avi somreia. Ell també ho esperava. Segurament perquè sabia que serien els millors dies de l'estiu. "Puc venir amb tu i l'àvia?", preguntava jo, remenuda i mocosa primer, després ja no tant. I la resposta era: "Quan siguis gran". "Què hi feu aquí dins, de nit, avi?". I l'home em responia sense mirar-me, amb una sola paraula: música. I es referia a la música en directe, la música de debò, la que no sonava en el tocadiscos vell que tenia a la lleixa marró, on els discos de pedra de **Machín**, **Los Sírex**, **Serrat** -i algun dels **Beatles** i **Alan Parson Project**, suposo que del meu tiet- acumulaven pols. Ells no tenien festivals d'estiu. Ells tenien l'envelat. I trobo a faltar la seva il·lusió. I aquest any, cony de coronavirus, ni festivals ni envelats. Haurem d'esperar l'estiu vinent, avi.